

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **Y. M.**, narozen dne X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2021, č. j. CPR-2500-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2021, č. j. CPR-2500-2/ČJ-2021-930310-V241, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 12. 2020, č. j. KRPS-306364-16/ČJ-2020-010027. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, byla

stanovena v délce 1 roku.

2. Žalovaná uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně od 21. 11. 2019 do 15. 12. 2020 bez platného cestovního dokladu a od 18. 1. 2014 do 15. 12. 2020 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná dále zrekapitulovala skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně. Uvedla, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v souladu se zákonem poukázal na naplnění skutkových podstat obsažených v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se podle žalované také dostatečným způsobem zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž žalovaná se s odůvodněním správního orgánu I. stupně zcela ztotožnila. Žalovaná neshledala skutečnosti, na základě kterých by v daném případě nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Dobu 1 roku, po kterou není žalobci umožněno vstoupit na území Evropské unie, považuje žalovaná za zcela přiměřenou, při jejím stanovení bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem. To se projevilo v délce této doby, neboť byla stanovena v dolní polovině zákonné sazby (maximální hranice je 5 let). Žalobcovy námitky zčásti považovala za nepřezkoumatelné, neboť žalobce pouze uvedl výčet ustanovení, jež měl správní orgán I. stupně porušit, ostatní námitky nevedly ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť jeho rozhodnutí je souladné se zákonem, správní orgán I. stupně se nedopustil žádného pochybení, zjistil dostatečným způsobem skutkový stav a rozhodnutí řádně odůvodnil. V podrobnostech žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná porušila § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále porušila § 119a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále zrekapituloval zjištění učiněná správním orgánem I. stupně. Uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaná opomenuly zhodnotit skutečný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce nepovažuje vyhoštění za přiměřené individuálním okolnostem jeho života s ohledem na to, že na území České republiky pobývá jeho syn (nar. ...), kterému byl na území České republiky udělen trvalý pobyt. Žalobce zdůraznil, že svého syna pravidelně navštěvuje a udržuje s ním pravidelnou komunikaci přes telefon, tudíž by pro něj vyhoštění na 1 rok znamenalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017-34, podle nějž pakliže správní orgány dostatečným způsobem nezkoumají intenzitu osobních vazeb cizince, zatíží tím své rozhodnutí vadou, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobce poukázal na to, že žalovaná se vůbec nezabývala intenzitou a rozsahem jeho rodinných vazeb. V napadeném rozhodnutí chybí jakákoliv úvaha ohledně rodinného života žalobce. Žalobce se tak domnívá, že žalovaná neposuzovala všechny zjištěné okolnosti v jejich vzájemné souvislosti. V napadeném rozhodnutí rovněž chybí úvaha o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí v návaznosti na jeho rodinný život. Závěrem poukázal na to, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o podstatných skutečnostech. Takové požadavky jsou pak kladeny i na rozhodnutí soudů, aby bylo

naplněno právo žalobce na spravedlivý proces. Navrhl, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně uvedla, že žalobce v žalobě zopakoval totožné argumenty jako v odvolání, na něž žalovaná dostatečným způsobem reagovala v napadeném rozhodnutí. Své rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Dne 15. 12. 2020 oznámil pracovník Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové, že se tam dostavil žalobce, přičemž chce podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Lustrací CIS hlídka policie zjistila, že žalobce již od roku 2018 nedisponuje platným pobytovým oprávněním na území České republiky.
7. Součástí správního spisu je výpis z CIS. Z něj plyne, že žalobce je ukrajinské národnosti, je právně způsobilý, podnikatel. Od 16. 9. 2016 do 15. 9. 2017 disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 16. 9. 2017 byl pobyt ukončen z důvodu uplynutí doby.
8. Dne 15. 12. 2020 správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci správního vyhoštění.
9. Téhož dne byl žalobce vyslechnut. V rámci své výpovědi žalobce uvedl, že nežádá tlumočníka, česky rozumí dobře. Je ukrajinské státní příslušnosti, na Ukrajině bydlel v Mykolaivské oblasti. V minulosti měl v České republice udělen dlouhodobý pobyt. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 1997, jezdil sem vždy za sezónními pracemi nebo dle potřeby. V roce 2004 podal žádost o dlouhodobý pobyt, neboť jej zde získala jeho první manželka A.. V roce 2008 se rozvedli a našel si druhou manželku T., s kterou se rozvedli v roce 2015, ale stýkají se stále, nadále bydlí ve stejném bytě. V roce 2014 odcestoval na Ukrajinu na pohřeb, jinak od roku 2004 žije nepřetržitě v České republice. Uvedl, že má občas brigády různě po stavbách, peníze má. Je si vědom, že na území České republiky nyní pobývá nelegálně, ví, že mu neprodloužili vízum. Věděl také, že si musí vyřídit nový doklad, neboť zde stále pracoval. Informace k vycestování si nezjišťoval, na Ukrajině nikoho nemá a chce žít zde. Informoval se o možnostech legalizace svého pobytu, ale nevyřídil si žádné povolení, doufal, že nebude kontrolován. Jeho zdravotní stav je dobrý, cítí se být zcela zdravý a s ničím se neléčí. Je rozvedený a má syna, který se narodil v roce 2006 a žije se žalobcovou bývalou manželkou A. v Praze-Ř., přesnou adresu nezná. S další bývalou manželkou T. děti nemá. Se synem se pravidelně vídá a jsou spolu v telefonickém kontaktu. Výslovně uvedl, že v případě, že bude muset vycestovat, to pro něj nebude představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, se synem a manželkou bude v telefonickém kontaktu. Žádnou překážku pro vycestování nemá, snad jen že se nebude vídat se synem. Synovi výživné neplatí, jeho bývalá manželka po něm nic nechce, pouze občas synovi něco koupí nebo dá kapesné. Uvedl, že jiné vazby na území České republiky nemá.
10. Dne 15. 12. 2020 bylo žalobci umožněno nahlédnout do správního spisu a seznámit se s podklady. Žalobce se k věci nijak nevyjádřil.
11. Součástí správního spisu je fotokopie žalobcova cestovního dokladu, z níž plyne, že platnost cestovního dokladu skončila dne 20. 11. 2019.

12. Dne 15. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění, přičemž dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 1 roku. Správní orgán I. stupně zrekapituloval žalobcovu výpověď. Uvedl, že v případě žalobce bylo na základě jím uvedených skutečností jednoznačně prokázáno, že naplnil skutkové podstaty stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť zde pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně se taktéž zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Opětovně zrekapituloval obsah žalobcovy výpovědi a uvedl, že vydání rozhodnutí zasáhne žalobce z ekonomického hlediska, neboť přijde o možnost cestovat na území států Evropské unie za účelem výdělků. Dále uvedl, že správní vyhoštění je vždy zásahem do života cizince, avšak s ohledem na délku žalobcova protiprávního jednání jej v jeho případě nepovažuje za nepřiměřený. Poukázal na to, že je projevem suverenity každého státu, jak upraví možnosti cizinců pobývat na svém území. Právo pobývat na území však nepatří do kategorie základních lidských práv. Vydáním rozhodnutí nedojde k ohrožení či poškození jeho rodinných vztahů a žalobce sám uvedl, že jej vyhoštění nikterak závažně nezasáhne. Žalobce si byl dle vlastní výpovědi vědom svého protiprávního jednání. Žalobci také v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí, neboť pochází z bezpečné oblasti (§ 2 bod 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu), stejně tak žalobce v případě návratu nebude vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců (potažmo čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), spočívajícímu ve špatném zacházení. Správní orgán I. stupně je přesvědčen, že byl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že je dostatečným způsobem prokázáno žalobcovo protiprávní jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky. Krom toho se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí a nechtěl je nikterak doplnit ani se vyjádřit. Proto správní orgán I. stupně rozhodl tak, jak je uvedeno výše, a žalobci stanovil lhůtu k vycestování 30 dnů.
13. Proti tomu podal žalobce dne 28. 12. 2020 odvolání. Uvedl, že správní orgán I. stupně porušil § 2, § 3 a § 68 správního řádu a dále porušil § 119 zákona o pobytu cizinců. Zároveň požádal o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění odvolání.
14. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce přípisem ze dne 5. 1. 2021 k doplnění odvolání ve lhůtě 7 dnů od doručení této výzvy. Poučil žalobce, že nebude-li v této lhůtě odvolání doplněno, bude ve věci rozhodnuto v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu. Součástí spisu není doklad o doručení výzvy žalobci.
15. Podle předkládací zprávy správního orgánu I. stupně ze dne 11. 1. 2021 nebylo odvolání do tohoto dne doplněno, předkládací zpráva spolu se spisem byla doručena žalované dne 15. 1. 2021.
16. Dne 3. 2. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 15. 2. 2021.
17. Ve správním spisu je za napadeným rozhodnutím žurnalizováno doplnění odvolání, které bylo podle podacího razítka doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 13. 1. 2021, přičemž ten jej doručil žalované dne 22. 2. 2021 (viz druhé podací razítko). V tomto doplnění

odvolání žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně porušil § 2, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že správní orgán I. stupně se dostatečným způsobem nevypořádal s jeho rodinným a soukromým životem na území České republiky. Domnívá se, že rozhodnutí není přiměřené individuálním okolnostem jeho případu, a to vzhledem ke skutečnosti, že na území České republiky pobývá jeho syn, který zde má povolen trvalý pobyt. Žalobce syna pravidelně navštěvuje a udržuje s ním komunikaci přes telefon. Výkon správního vyhoštění na dobu 1 roku by pro něj znamenal zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má dále za to, že správní orgán I. stupně nezohlednil skutečnosti, které by mohly být v jeho prospěch, tedy že nijak neztěžoval průběh správního řízení, plně spolupracoval se správním orgánem, dobrovolně se dostavil do Bělé-Jezové řešit svoji situaci. Žalobce jiným způsobem neporušoval zákony, nebyl přítěží pro systém, nebylo vůči němu vedeno trestní řízení. Jeho pobyt na území České republiky bez pobytového oprávnění nepředstavoval závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Uvedl, že se domnívá, že jeho jednání je možné sankcionovat i mírněji, a to správním vyhoštěním na dobu 6 měsíců.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Shledal přitom vadu řízení, ke které musel přihlédnout i bez námítky.
20. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, s čímž ostatně oba účastníci řízení výslovně souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

21. Žalobce namítl, že žalovaná neposoudila všechny skutečnosti týkající se přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve vzájemné souvislosti. Má za to, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s přiměřeností napadeného rozhodnutí a adekvátností doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie.
22. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného

rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

25. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím o odvolání ve znění podání ze dne 28. 12. 2020, tedy o blanketním odvolání. Správní orgán I. stupně reagoval na podání blanketního odvolání, tedy odvolání, které neobsahuje zákonem stanovenou náležitost spočívající v uvedení toho, v čem odvolatel spatřuje rozpor prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež předcházelo jeho vydání (§ 82 odst. 2 správního řádu), v souladu se zákonem. Vyzval podle § 37 odst. 3 správního řádu užitého na základě § 93 odst. 1 téhož zákona žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Ostatně žalobce sám avizoval v blanketním odvolání, že jej doplní po poradě se zástupcem. Správní orgán I. stupně ovšem nevyčkal uplynutí lhůty, kterou žalobci stanovil k odstranění vad odvolání, a předložil spis žalované k rozhodnutí s tím, že vada odvolání nebyla doposud odstraněna; případné podání, jímž bude vada odstraněna, bude obratem zasláno žalované.
26. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná rozhodla o odvolání pouze na podkladě odvolání žalobce ze dne 28. 12. 2020 a obsahu správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně. Obsah odvolání, o němž žalovaná rozhodla, je reprodukován v pátém odstavci na str. 2 napadeného rozhodnutí, přičemž v posledním odstavci na str. 4 žalovaná uvedla, že pouhé odkazy na zákonná ustanovení, která měla být dle žalobce porušena, představují blanketní námitky, které nejsou k projednání obsahově dostatečně vymezeny, tedy není zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti ve vztahu ke skutkovým tvrzením či právní argumentaci má žalobce v daném okamžiku na mysli. K otázce přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná uvedla, že byla správním orgánem I. stupně přezkoumatelným způsobem odůvodněna a žalovaná se s jeho závěry plně ztotožnila. Žalobce porušil na území České republiky právní předpisy a rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců k ochraně veřejného pořádku. Neshledala splnění podmínek požadovaných v § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců, pro které by nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 1 roku byla stanovena s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením této doby v dolní polovině hranice zákonného rozpětí. Námitky žalobce nevedly žalovanou ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie se jeví žalované po zhodnocení důkazů, společenské nebezpečnosti jednání žalobce, jeho pohnutek a míry zavinění jako přiměřená.
27. Soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá rozsahu odvolacího přezkumu blanketního odvolání. Podle judikatury je odvolací řízení v režimu správního řádu vybudováno na tzv. omezeném revizním principu. Správní řád totiž oproti předchozí úpravě řízení před správními orgány zvýšil odpovědnost odvolatele za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Zákonnost rozhodnutí a soulad postupu správního

orgánu I. stupně s procesními předpisy je odvolací orgán povinen posoudit v plném rozsahu (viz rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015 – 24, bod 22, a ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015 – 92, bod 46). K pochybení (tedy nezákonnosti či vadě řízení), které není předmětem žádné odvolací námitky, však může (a současně musí) přihlédnout jen tehdy, pokud plyne z obsahu správního spisu (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 36). Správnost rozhodnutí přezkoumává jen k odvolací námitce.

28. Žalovaná tedy přezkoumala jednotlivé dílčí závěry správního orgánu I. stupně toliko na podkladu obsahu správního spisu, přičemž vzhledem k absenci jakékoliv konkrétní odvolací námitky odůvodnila své úvahy toliko povrchně. Pokud jde o délku doby, po kterou bylo žalobci zakázáno vstoupit na území členských států Evropské unie v rámci zákonem stanoveného rozsahu, ta nesouvisí s otázkou zákonnosti správního rozhodnutí, nýbrž s jeho správností, neboť zákon svěřuje správním orgánům správní uvážení. Správnost rozhodnutí ovšem přezkoumává odvolací orgán pouze v rozsahu odvolacích námitek, čemuž odpovídá skutečnost, že se žalovaná zaměřila na posouzení přezkoumatelnosti úvah správního orgánu I. stupně o této otázce a na to, zda mají oporu ve spisu.
29. Ze správního spisu vyplývá, že krátce poté, co byl správní spis správním orgánem I. stupně předložen žalované, doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně doplnění odvolání, které obsahuje konkrétní odvolací námitky týkající se jednak přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění z pohledu žalobcova práva na soukromý a rodinný život, jednak stanovené doby, po kterou nelze žalobci povolit vstup na území členských států Evropské unie. Lze přitom předpokládat, že doplnění odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno ve lhůtě, kterou žalobci stanovil k odstranění vad odvolání (s jistotou nelze tento závěr učinit, neboť předložený správní spis neobsahuje doručenkou k výzvě k odstranění vad odvolání). Žalované bylo doplnění odvolání předloženo správním orgánem I. stupně až dne 22. 2. 2021, tedy poté, co rozhodla o odvolání. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaná neprojednala odvolání v rozsahu odvolacích námitek, které byly uplatněny v doplnění odvolání, což vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované (viz bod 26 shora). Soud uzavírá, že řízení o odvolání bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná nepřihlédla k doplnění odvolání, které žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně dne 13. 1. 2021. Je přitom zcela nerozhodné, který ze správních orgánů zavinil, že žalovaná rozhodla o odvolání žalobce způsobem, jako by se jednalo pouze o blanketní odvolání.
30. K této vadě řízení musel soud přihlédnout i bez žalobního bodu, neboť brání soudu přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Žalobce v žalobě namítá, že žalovaná nezohlednila skutečnosti, které jsou v jeho prospěch, nevyjádřila se konkrétně k rodinným vazbám žalobce na území České republiky, odůvodnění jejího rozhodnutí neodpovídá požadavkům kladeným na obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Všechny tyto skutečnosti souvisí s výše popsanou vadou řízení o odvolání, tedy že žalovaná rozhodovala toliko o blanketním odvolání, aniž zohlednila jeho doplnění, které bylo před vydáním napadeného rozhodnutí doručeno žalobcem správnímu orgánu I. stupně. Žalovaná tedy neprovedla přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v rozsahu konkrétních odvolacích námitek uvedených v doplnění odvolání, tedy mj. nepřezkoumala správnost rozhodnutí o stanovení doby, po kterou nelze žalobci

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v rozsahu odvolacích námitek. Důsledkem této vady řízení pak nutně je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná v něm konkrétně nereagovala na uplatněné odvolací námítky, tedy z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, jak smýšlí o argumentaci žalobce a proč i přes jeho tvrzení má rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu za zákonné i věcně správné.

31. Soud si je vědom skutečnosti, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila k těm aspektům rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůči nimž vznesl žalobce v doplnění odvolání konkrétní výhrady, ovšem učinila tak pouze povrchně. Zajisté nelze předvídat, zda by žalovaná posoudila zákonnost či správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně odlišně, pokud by měla k dispozici doplnění odvolání, jistě by se však musela s odvolacími námitkami v něm obsaženými vypořádat podrobněji, než tak učinila v napadeném rozhodnutí. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je vada řízení (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem), pokud mohla (nikoliv měla!) mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V nyní posuzovaném případě nelze učinit závěr, že vada řízení měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, postačuje však, že takový vliv mít mohla.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. odstraní vadu řízení tím, že v novém rozhodnutí o odvolání přihlédne k odvolacím námitkám uvedeným v doplnění odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 13. 1. 2021, a řádně se s nimi vypořádá.
33. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, jenž byl plně procesně úspěšný, žádné náklady v tomto řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. března 2021

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce